

GORE SIRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 12. LIPNJA 1949.

BROJ 1

BRIŽNI UČITELJ

Bože moj, Bože moj, kako li se čudnovato vladao narod izraelski prema Učitelju! Mijenjao se kao ono promjenljivo vrijeme mjeseca travnja, kad se hladni proljetni vjetrovi bore s toplim strujama nadolazećega ljeta. Na nedjelju Cvjetnica pjevali su Mu slavu. Trgali grane. Skidali svoje haljine. Trgali ih po putu pred Njim. Sve su ceste i ulice orile poklikivanjem: »Hosana — blagosloven, koji dolazi u ime Gospodnje! A onda ušutje. Povukoše se u sebe. Nekoliko je dana bilo mirno i tih.

A tada im se Učitelj vrlo zamjeri. Uvide u žaram. Ali uvide s bičem u ruci. Istjera iz hrama trgovce i prodavaoce. Ispravnice im stolove. Dovikane sedmerostruki »jao« farizejima i književnicima. I svima onima, koji iz kuće Božje učinile spilu razbojničku i trgovačku radnju. Izgana iz hrama i ovece i volove. I mještacima prosu novac. I onima, što prodavahu golubove, reče: »Nosite te oдавle i ne činite od doma Oca mogja kuće trgovačke! Tada se opetno učeničiji Njegovi da je pisano: Revnost za dom Tvoj izjeda me (Iv 2, 14-17). Glas je Njegov bio čist i riječ Njegova britka kao svjetlost i reči nje. Nazovi-svecima veoma neugodan i nepoćudan. Mnogi se pitahu: »Zašto smo Mi pjevali hvalospjev, kad je tako strogi? I polako se okretahu od Njega. Premda nisu mogli zaboraviti Njegovih čudesa ni dobroćinstva, koje je učinio bolesnicima i djeci. A nisu ni mogli zaboraviti, jer nisu to bili isti ljudi. A kako bi i bili zili? Ta to su bili domaći: tkalci, krojači, kožari, lončari, nadničari, trgovci, služitelji u hrama i protjaci iz cijeloga Jerusalema.

Oni su razumjeli revnost Učiteljevu i znali za Njegova dobroćinstva. Ali to sve nije učvrstilo njihovu prevrtljivost i nestalnost. Kao što trstika na rijeci Jordanu osjeti svaki dašak vjetra, tako je i njihovu neodlučnost pokolebao svaki glas prišaptavanja. I onda idu za Njim kao ovece za predvodnikom, a da ne pitaju, kamo ih vodi. Tako i taj nestalni narod izraelski polazi jučer za Kristom, a sutra za Kajfom, Anom, Herodom i Pilatom. Oslobođaju ubojicu Barabu, a na smrt predaju Krista, svoga učitelja i dobroćinitelja.

Oslobođaju Barabu! Nitko ga prije nije nazivao bratom. Nije ga ni ljubio ni cijenio. Svi su ga bojali zbog njegovih djela. Svi su se veselili njegovu zatvoru, jer su se tako riješili i njega i strahovanja pred Njim. A sada oslobađaju svoga ubojicu, surova čovjeka. On nikad nikoga nije ozdravio. Nikoga blagoslovio. Nijednom sljepcu nije povratio vid. Nijednom grijehniku mir savjesti. Sada je na pred Kristom. Sada izdaje Sina Božjega.

Kako li je bio čudan taj izraelski narod! Kako li je lako počeo za njim!

Kako li je sljepa strast! Predpostavila zlo uvjerenju o božanstvu Kristovu, koga su čas prije imali. Podređila djeinstvo Božje, koje im se nudilo, ljudskom obziru. Put k najvišem plemstvu duše napustile bez razmišljanja i razloga. I povikale zavedeni: »Pusti nam Barabu, a ovoga rasplići i narod izraelski izglasavi smrt Kristovu zadane sebi očajno moralno samoubijstvo.

A Isus stajao ponižen i osramoćen od svoga vlastitog naroda. Ovakova užasna izdaja prouroči u Njegovoj svetoj i velikoj duši najdužnju žalost. Zar je te plaća za sve, što je učinio svom narodu? Zar se tako nagraduje Njegov trud i napori i sve, što je žrtvovao za taj narod svojom poukom, svojim žudisima i tolikim dobroćinstvima. Božje neudžno Janje osudi na najzametniju smrt na križu Njegov narod!

A On je ipak plakao nad sudbinom svoga naroda. Žalostio se nad njegovom nesrećom, koja će ga stići. Zaredilo se, jer je to Njegov narod. Uzdiseo je: »Jerusaleme, Jerusaleme, koji ubijaš proroke i kamenjem zaplašću one, koji se k tebi šalju, koliko puta htjedoh, da sakupim djecu tvoju kao kokoš pilice pod krila, a ti ne htješ« (Luka 13, 34). Zaplakao je govoreći: »I zato će doći dani na tebe i okružit će te neprijatelji tvoji opkopom, i opkolit će te i pritisnut će te odasvud i o zemlju ispit će tobom, i sinovima tvojima, koji su u tebi i ne će ostaviti u tebi kamen za kamen zato, jer nijesi upozvao vremena pohođenja svoga« (Luka 19, 43-44).

Kako li je bio dobar naš Učitelj! Kako li je ljubio svoj narod i brinuo se za nj! Njemu se je vrijedno povjeriti.

SVETA MISA

St. J. je crkveni propis, da na žrtvniku, na kojem se pričinjao sv. Miša, mora biti križ. Svaki komadić mramor, koji ruba obilježen je znakom svetoga križa. Onaj bijeli rubac, što ga mianik stavlja preko glave na svoja ramena i oko vrata, podjeća na onaj rubac, kojim su Isusu za mučenja svežali oči. Ona duga bijela platnena haljina — alba — produćuje nam onu bijelu odjeću, u koju ju krstio Isus kad saopćio Isusa, da mu se naruzo kao ludaku. Onaj ojaš, kojim se mianik opasuje, znać uže, kojim je Isus bio svezan, kad su ga uhvatili u Masalnom vrtu. Gornje ruho, od fine tkanine, miselca ili kazula, produćuje nam onu odjeću, koju je sačeka sama B. D. Marija, i za koju su vojsci bacili kocke. Obično je ukrašena znakom svetoga križa. Za cijelo sv. Mise gledamo, kako svećenik često pravi znak križa na sebi, na prikaznim darovima, pa i nađi prvotim Tijelom Gospodinom pod prikazima kruha i nad presv. Krvlju Isusovom pod prikazima vina. Čemu sve to ima da posluži? Da nas živo podjeća, kako je žrtva sv. Mise ona leta, koja je bila prikazana krvavo na žrtvu križa. Kad svećenik izgovara »I pjeva glavne misne molitve, drži ruke svoje raskriljene, kako bi se sjelo, kako se Isus na križu raspjet žrtvovao i raskriljenih t. j. čavilima na križ pribižih ruku — molio. I onaj najsvjetliji čin sv. Mise, kad odmah nakon pretvorbe svećenik odloko podize presv. Tijelo Isusovo i u kaležu presv. Krv, zorno nam produćuje, kako je Isus bio uzignut na križ, gdje je u nezavršenoj bitni u Srcu i na Tjelo sama sebe prežrtvovao, kad je sveta

Krv tekla iz premoćnih rana, da opere grijehne svijeta. Driću sve ovo na pameti, rasmišlirno iz bližega pojedine dijelove sv. misne žrtve. Sv. Misa ima u glavnom dva dijela: Prvi dio t. j. pristupnih molitva pe do prikazbe žrtvenih darova kruha i vina. Ovo je zapravo priprava za bitni dio sv. Mise, koja sastoji od prikazbe, pretvorbe i posvetbe te svele. Pristup. Prvi dio sv. Mise mogli su slusati i prastit. katekumeni t. j. oni obramci židova i pogani, koji još nisu primili sv. Krst, već su se tek za to poučavavanjem pripravali. Zato se taj dio sv. Mise prozove katekumenska Misa. Prije prikazbe morali su katekumeni isati. Prvom dijelu sv. Mise mogli su prisustvovati i pokornici t. j. oni kršćani, kojima je sv. Crkva naložila kao pokoru za počnjenje grijeha te, da određeno vrijeme nisu anjeli te, da određeno vrijeme nisu slušali sv. Misu. Bila je to teška pokora! Odstaie opet učimo, koliko su kršćani oćenili i ljubili sv. Misu. Pokorničko djelo uvijek je nešto, što nam sadaje bol i patnju, poniženje. Zabrana slušati sv. Misu bilo je u staro doba takovo pokorničko djelo! Bitni dio sv. Mise, koji sastoji od prikazbe, pretvorbe i pričesti, prozvan je vjerničkom Misom, kojoj su smjeli prisustvovati samo pravi vjernici. Veliki biskup sv. Ambrozije naložio je takovu pokoru samo rimskom caru Teodosiju, kad je počinio teški grijeh. Car se pokorio, a kad je pokoru izvršio stupio je u crkvu razdragan i potresen, što opet moća da sluša sv. Misu. Licem je pao na zemlju i poljubio pod.

Dvije mlade duše

Prvi traci jutarnje zore u jednom su se Isusu prosuli na zemlju. Svitalo je. Iza brodućka zadnje se sunce i pozdravilo dan Gospodnji — nedjelju Angelus je već davno odzvonio. U maloj kapelei prikazivala se Nekrvna žrtva.

U čiku nedjeljnog jutra na bijelom tjelesniku krijo se Krist pod priklikom Kruha. Pred Njim među ostalima klećale su dvije sestre u Isusu, dvije mlade djevojke. Malo je svoga završilo,

a ljudi su počeli pristupati k svetome Stolu. Pristupile su i dvije mlade djevojačke duše. . . . Istoga časa Krist je ušao u njihova srca . . .

Prošla je godina dana. Dvije dobe prijateljice svakoga dana dolaze zajedno, da učestvuju u svećanoj jutarnjoj Gozbi.

Vole se, jer ih je jednoga jutra upoznao i povezala ljubav Božanskog Sadržaja.

»POVRATI SE GOSPODE I LJUBAVI DUŠE MOJU I SPASI ME POŠALJI MILOSRADNOST SVOGA« (Ps. 6, 9)

Priloga
u časopisu sv. Miša

Sv. HOSTIJA

Kad tuga obuzme dušu,
i pomoć si ne bi mlađa,
Ti meni utjehu pružaj,
Hostijo mala!

Kad klocaru pod bremenom potajno,
Dua te molji cijela:
Pomoz, ne daj da zvdvojim,
Hostijo bježal!

Kad zadržaj ura mi dođu,
i počnaš »ovoga« vječja,
I taj »na« daj: da Tvojim
Hostijo sveta!

Najljepši časovi duše

Zašto toliko volimo dobre prijatelje?

Na to pitanje lako je odgovoriti. Prijatelje zato volimo, jer im možemo otvoriti svoju dušu te ih uvesti u nju, da a nama rasprave sve naše prilike i neprilike, da se a nama veseli i žalosti, da podijele a nama našu radost i žalost. . . .

Čim nas prijatelji bolje shvate, tim nam je veselje veće a žalost manja. Kad bismo se namrštili na prijatelja, koji bi nas potpuno shvatilo, bili bismo najštetniji u veseluju i najštetniji u žalosti.

Postoji li prijatelj, koji nas znade, hoće i može potpuno shvatiti? Jest: to je Gospodin Bog!

Stoga su tako sretni oni, koji u Njega vjeruju.

Takve duše su mirne i stalnoće, znadu se u svakoj neprilici, na pretjeravanju ni u sreći ni u nesreći. One uvijek primaju mirno sve iz ruku Božjih! One su uvjerenne, da sve njihove neprilike ne mogu smesti tog njihova najdražeg, najboljeg, najmilijeg, sve-moćnog Prijatelja, a svaka blagodat i sreća da dolazi samo iz Njegovih ruku!

Taj mir, ta sreća, kojom vjernik nikada ne iz ruku Božjih, ne može se pri-kada potpuno opstati ni drugome rasturnati. Jedino, što se može reći jest: »Kušaj, pa ćeš razumjeti!«

To pišem iz nužde, jer hoću da se pokorim Božjoj zapovijedi: »Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe«, pa smijem svoje sreće sebično držati za sebe, ak bi do takve sreće mogli doći i drugi.

Otvori ti, Suroče, svoje srce i cijelo svoje duše Gospodinu Bogu i drugoj božanskoj osobi Gospodinu Isusu Kristu, koji Ti je već odavna ugodni i slakti brat, koji te neprestano zove Sebi i neprestano se odazivlje ovom pozivu, da te prati i da sluša tvoje glas veselja i žalosti, molbe i zahvale. . . .

Samo jedno je potrebno: čvrsto uvjerenje, da si tišaj pred najskrivljenim i najboljim, ali i sveznajčim i svemoćnim Prijateljem, koji je s nama, hoće i može.

Uz Njega je Bog Otac i Bog Duh Sveti, a i znadnje dobro, da su sve tri božanske osobe jedan Bog, pa i drugi razgovor a Bogom — čovjekom Isusom Kristom jest ujedno i razgovor s Bogom Ocem i a Bogom Duhom Svetim.

Dosta o tome: samo kušaj pa ćeš biti možda još i sretniji nego onaj, koji piše te relike. . . .

FRANCUSKI KATOLIČKI INTELEKTUALCI — Srednjačeta katoličkih intelektualaca u Francuskoj održavala je u Parizu od 8. do 16. svibnja o. g. konferencija, na kojima se je raspravljalo o temi »Vjega u Isusu Kristu i današnji svijet«.

U gostima

U dalekoj zemlji Indiji živi 200 milijuna indijski narod. Većina je svijetla te ogromne razine siromašna i hrani se u glavnom rižom, koja ondje obilno raste. Ali u Indiji ima i mnogo bogoslova maharadža ili knezova, koji posjeduju toliko bogatstva, zlata i dragog kamenja, da se to jedva daže procijeniti. Među najbogatije indijske knezove broji se knez Hu-Tsin On posjeduje ogromna imanja i divne dvorove. Njegovu su vrstov veliki kao kelvaki mali gradci i puni su čara i ljepote. Bogati se knez rijetko pokazuje u svijetu, ali kada prima goste i strance — koji su — kad su jednom vidjeli raskoš kneževih dvorova — nikada više ne zaboravljaju toga sjaja i ljepote.

Svakeg proljeća u vrhovima Hu-Tsina procvatit oleandri, zamrznuti kaktusi i dorziu limbi i narandže. Tada knez pozivlje neke kneževske goste. Izelele pokrajnje pozivlje na sebi u goste sve uplakne i mogućne indijske. Gostovo svi pozvani se odazivlju, jer su proslavne goste Hu-Tsina, jer su zbog njihova sjaja i raskoši.

Svaki gost Hu-Tsina doživljava na ulazu ne dvor veliku neugodnost. Sluge namne svode svakoga pojedinog u veliku dvoranu i ondje gosti odiažu svoje kabalice i ogrtače, a zatim ih sluge pomno pretraže, da ne bi koj, od gostiju ponio sakrivno oružje u odaje velikoga kneza. Koji se gost ne bi dao pretražiti ili koji se bi htio osamostalno odvesti, dođe mu puške, taj ne bi mogao doći do kneza, štiti bi mogao sudjelovati na velikoj gozbi.

Ima, dakako, i takovih gostiju, koji se ne daju pretražiti. Takovi se moraju vratiti kući. Ima i takovih, koji prigovore knezu, da je to pretraživanje znak nepovjerenja. No knez i sam za vrijeme večere zamoli svoje goste, da mu oproste, što ih je na ulazu tako pregledati. On to jednostavno obrazloži: »Tko nije ponio oružja, tome je iskazana čast, što se na pregledju nije našla. A koji se oruđje ponijeli, primit će ga opet nazad, kad budu ostavljali ove dvorove. Napokon da goste udobrovolji, knez ih ponajprije slajno pogodi, a tada na sastanku svakom gostu na uspomenu vruci koji dragocjeni predmet na dar. Gost nad knezovima: Gospodin Iana Krist pozivlje također kršćane na veličanstvenu gozbu, u kojoj daje svojim stvorovima Božje veličanstvo sakrivno u Euharistiji. On kako je Isus Bog najbogatiji. On ne pozivlje samo knezove, uglednike i predstavnike Evrope, ili Azije na tu gozbu, nego pozivlje sve vjernike — cijeli svijet. Cim je tko siromašniji, bijeliji i jači, to je više pozvan na tu veličanstvenu Gozbu.

Ne kao što bogati, indijski maharadža stavlja svima gostima kao uvjet sudjelovanja na njegovoj gozbi pregledavanje gosta, tako i Gospodin Isus traži, da se prije Gozbe izvrši pojedinačni pregled duša. Veliki i mali grijesi imadu se prije Gozbe odozbi i predati Opatstvu. On će ih primiti krotko kao što je nekod primio na Sebe Križ, da ga opere svojom Krvlju. Tako biva i u našim grijesima.

Sveća Crkva u Korizmi zove na prosljetu Gozbu: »Svake se godine najmanje jedanput isposjedji i u Uskrsu prijest. Poziv na Gozbu je divan, ali ono o Isposjedji i pregledu duša mnogo je pretreko. Ne zato, što treba nagnuti koljena. nego zato što treba otvoriti dušu.

— U mojoj duši ispravičuju se duše dvadesetoga stoljeća — nema grijeha, pa čemu da se mučim i otvaram dušu?

— To za vas, koji nemate grijeha, nije poniženje nego čast! Otvorite svoje duše radošno i pokažite, da je u njima upisano »KRISTE«, pa će vaša imena biti u nebu upisana

— U mojoj duši ispravičuju se duši — zapisana je moja bijela i slaba. Kako ću odložiti sve terete, kad su oni dio moje duše?

— Ne govorite, ako sinci tereta! Radošno otvorite duše pred Bogom. Ta, On baš vas zove: »Dodite k meni svi, koji ste umorni, Ja ću vas odmoriti, i dati ću mi vašim dušama...»

A poslije toga sljedji Gozba. Jest neboravna Gozba, na kojoj se Isus Krist stavlja pred prilika Kruha.

Mapul de Methow

Iz katoličkog svijeta

KATOLIČKI SOCIJALNI ZAVOD u Kölnu održao je nedavno socijalni tjedni za svećenike s aktualnim temama iz života sadašnjice. Na tjednu je učestvovalo 53 svećenika.

MLADI BISKUP DR. DÖRFFNER (Würzburg) posjetio je jednu tvornicu u Oberurgu kod Aschaffenburga, u kojoj su socijalni odnosi radništva uzorno uređeni. Biskup je u kantini čeo s radnicima. Poslije toga govorio je pred radnicima, kojih je bilo preko 2000, a koji su oduševljenim odobravanjem pratili biskupova izlaganja.

U 62. GODINI ŽIVOTA umro je kod Münchena Franz Gruber, svećenik, utemeljitelj »socijalne visoke škole«, koja je od 1920—1933. u godišnjim tečajevima osposoblila mnogo revnih laika različitih zvanja za socijalni rad u javnom životu. Poslije rata mislio je Gruber nastaviti taj rad. Do novog otvorenja njegove »socijalne visoke škole« još nije došlo, ali su poduzeli svi katolički laici, da bi škola opet proradila.

SVOJ IMETAK DAROVAO SV. OCU. Imajući rinski tvornički Izak Lewi Donator darovao je svoj imetak u vrijednosti od nekoliko milijuna lira sv. Ocu. Lewi se bavio kinematografijom. Izdavanjem knjiga te proizvodom naliv-pena. Njegova palača u Via Po u Rimu bila je poznata kao galerija slika i zbirka starih uspomena. Kad je buknuo rat, Izak Lewi bio je već stari čovjek. Protičuć se raskom prijetili su i Lewi i ženi. Iako je bio među najdarežljivijim dobrotvorima siromaha Rima. On je bio onaj, koji je utemeljio »Dom sunca« za sirote i osnovao »Kruh za svakoga«, gdje je svaki čovjek mogao poljiti toliko kruha, koliko je htio. Kad je Lewi i ženi prijeto uhapšenje, sklonio se u jedan rimski smostan, a da njegova kuća bude spašena pred piljevanje, jedan je vatikanski usmjertio tamo svoj arhiv. Iza rata bilo su suprugi krštenje, Izak Lewi je u oporuci darovao cijeli imetak sv. Ocu za dobro Crkve.

KNJIŽEVNA NAGRAĐA POLJSKIM KATOLIČKIM PIŠAMA. Poljski biskupski zbor darovao je i milijun zlotih kao književne nagrade poljskim piscima. Biskup Mihael Klepac predsjedao je komisiji, koja je dijelila nagrade. Jerzy Zawieyski dobio je 250 hiljada zlotih za dramatički rad, Vladislav J. Cragalski 150 hiljada zlotih za novelistički rad, Wojtech Bak 150 hiljada zlotih za pjesničko stvaranje, Jan Pliwowski 150 hiljada zlotih za publicistički rad, od najmlađih poljskih književnika nagradu od 50.000 zlotih dobio je Jerzy Kiersi. Ostim toga Konradu Gorskiemu dali su 250 hiljada zlotih za desedobni naučni rad.

PALACA MIRA U RIMU. U Svetoj Godini 1950. bit će u Rimu otvorena monumentalna palača, srednje svjetske organizacije katoličkih mladih. Zgrada će se zvati palača mira.

STOGODISNJA »KATOLIČKIH NOVIN«. U studenom ove godine bit će 100 godina, što su izdale prvi put »Katoličke novine« — slovački list u Pešti. Imale su nekoliko izdanja, tako, da sada izlaze 64 godina i izdaje ih »Društvo sv. Vojteha« u Bratislavi. Uredivali su list i odlični pisci, kako na primjer: dr. Andrej Radnisky i drugi. »Katoličke novine« su najstariji slovački časopis.

50 KATOLIČKI ŽUPA u Engleskoj preuzelo je »kumstvo« za različne katoličke župe i škole u Njemačkoj.

KATOLIČKO SVEUČILIŠTE u Pribourgu (Švicarska) slavi ove godine šestdeset godišnjicu svoga postojanja.

TEREZIJA NEUMANN iz Konnersreutha, koja je već preko 30 godina stigmatizirana, i njena obitelj protivit će se najemrgičnije svim mogućim sredstvima pokušaju da se sa njezini film »Konnersreuth«. Jednako će se braniti protiv svih nastojanja, da se prave slike bilje kakve fotografije o Tereziji mogu doživljavati mlađe generacije. Objavio je o tom posloju u München župnik Naber iz Konnersreutha.

»REDEMPTORE NOSTRI« zove se nova enciklika, izdana na Velik petak 1949. kojom je Sv. Otac prozradio internacionalizaciju Jerusalema.

NA »BIJELU NEBUJELJU« služio je Sv. Otac Pije XII. svećenik sv. misla u bazilici sv. Petra. Za vrijeme svećane službe Božje pjevalo je 3.000 pjevača dječaka iz cijeloga svijeta.

BISKUP LURDISKI izjavio je, da je 1948. u Lurdu bilo oko 50.000 hodočasnika iz različitih zemalja, među njima 300 belješnika, od kojih je 48 ozdravilo na čudesan način.

U WASHINGTONU je 26. travnja na protekli godišnji zboru Katolika postavljeno Kristov kap od bronce. Klip je sedam metara visok. Darovi su taj klip sakupljali su se u svim krajevima Sjedinjenih Država Amerike.

MINISTAR VANJSKIH POSLOVA KANADE izjavio je, da veliki dio stanovništva očekuje otvorenje poslanstva Kanade kod Vatikana.

U CIBIGRADU je ustoličen patrijarh Atenagora I, koji je tom prilikom pozdrav suviševoj Crkvi u Rimu, što je primljeno sa zadovoljstvom.

POVOJOM 400 GODIŠNICE prvog dolaska sv. Franje Kaverzija u Japan bit će u Tokiju otvorena »Škola Katoličke Akcije«.

JAPANSKI CAR izrazio je u oproštajnoj sudijenoj domaćinje apostolskog delegata, koji odlazi na novu dužnost, svoje zadovoljstvo u radom misionara u Japanu. U skoro vrijeme uputit će se još mnogi novi misionari u Japan. U voz za 400 godišnjicu prvog dolaska sv. Franje Kaverzija u Japan organizirat će se u Svetoj Godini, veće hodočašće Japanaca u Rim.

U RAVENI (Italija) je 8. svibnja proslavljena 1400 godišnjica posvećenja bazilike San Vitale. Tom je prilikom priredena međunarodna izložba bizantske umjetnosti kao i izložba mozaika.

U BRUXELLESU je održan kongres katoličkog radništva, pokrenut na kongresu u Apolostolu u Belgiji, ističući da njihova druga zajednica nema tako dobre organiziran radnički pokret u duhu katoličkih načela. Broj upisanih članova iznosi 500.000.

KOLNSKA NADBIŠKUPIJA imala je 1948. svega 15 mladomisanika, dok je 1949. imala 70. Ovo su posljedice rata, kad građanstvo nije moglo redovito studirati.

U MADRIDU je počeo informacijski postupak u svrhu eventualne kanonizacije jednog iznanažja željeznica, koji je umro pred nekoliko godina, a koji se istice uzornim katoličkim životom, naročito u i odnosu prema radnicima, kojima je bio predstavljatelj.

OGOGO MLADIŠI — Taluški kardinal Saliege (Saliege) dao je važnu izjavu o dužnosti roditelja, da kršćanski odgoje svoju djecu. Ni potpadanje katoličkim školama, ni ostavba roditelje od dužnosti kršćanskog usgoja svoje djece. Škola i Crkva sama pomažu roditelje, a prvu i glavnu dužnost odgoja djece imaju sami roditelji.

BJROJ KATOLIČKIH SVEĆENIKA U SVIJETU. — Prema podacima Kongregacije za širenje vjere u svijetu ima 497.000 svećenika, od čega 250.000 redovnika. U većini zemalja se osjeća nedostatak dušobrižničkog svećenstva. Samo u Francuskoj ima 13.000 župa bez svećenika.

BISKUPSKE KONFERENCIJE U SADU. Na redovanom sastanku biskupskih konferencija u Washingtonu katolički biskupi su prvenstveno raspravljali o stanju vjerskog života njihovih vjernika. Ustanovljeno je, da javni život postaje sve više pogankati, sve manje se osjeća uticaj kršćanskog duha, naročito u državnom školstvu, koje postaje sve više arireligijozno. Nedostatak vjerskog kršćanskog duha se u punoj mjeri osjeća i u privredci, koja je najviše zadojena duhovnom kapitalizma. Biskupi preporučuju katolicima proučavanje papinskih socijalnih enciklika i usklađenje gospodarske djelatnosti katolička duhu i načelima njih enciklika.

POLUJAVNI KONSIŠTORIJ. — Dne 2. svibnja o. g. Sv. Otac Papa je održao polujavni konsistorij, na kojem je donesena odluka o proglašenju svetim pet blaženika.

Kako treba čitati dobre knjige

Duhovno štivo treba da nam donese pravu duhovnu korist. Zato treba da se duhovna knjiga čita polaganu i pažljivo. Ne brzo, letimiče, površno. O čitavanom odlomku valja dugo razmišljati. Sv. Efrem kaže: »Kad čitaš, nemoj uzeti sebi za zadaću, da knjigu nabrzo pročitaš, nego nek ti ne bude dođano, da istu knjigoš dvaput, triput pa i češće pročitaš, da shvatiš puni smisao i pravu značenje onoga, što si pročitan. Nagla kiša je često od vremena male koristi, jer je zemlja radi brazine, kojom oteče, nema vremena da upije. Duhovno štivo treba da nalik kiši, koja tihano i mirno pada, pa ima vremena da prodre u zemlju; i da je oplodi. Mnogo štiti ne koristi ništa, ako se i dobro ne čita.

Vrlo je dobro na kraju čitanja, kao i na kraju razmatranja, da o onom, što je na nes utimilo veći dojam, i kasnije kadkad razmišljamo, da nam se dublje usadi u srce.

Pravilno je nadaje, da treba da čitamo samo one knjige, koje nam bilja mogu da donesu korist, a kadkad da biramo takova, koje odgovaraju našoj duhovnoj potrebi, težnji i okolnostima. Neke idu više za tim, da nam izobrazu razum, a druge da nam opomenu vođu. Druge su knjige za početnike, druge za one, koji su već nešto napredovali u kreposti, a druge za savršene. Vrlo je dobro za izbor prave knjige patiti svoja isposjednika. On će nam savjetovati i takove, kojima čemu lakše suzbiti svoje nastrojnosti, pogreške i strasti, a i takove, koje će još više potaknuti naše dobre sklonosti, da se bolje razvijaju. Neke crpu više koristi iz povjesnih knjiga, drugi iz poučnih. Neka izbor bude primjeren svim okolnostima, u kojima se čitac nalazi.

O da se svaki kršćanin liti toga važnoga sredstva, čitanja dobrih knjiga, za svoj napredak, i da ima na umu riječi sv. Ivana Hristozanovca: »Dajmo se na čitanje duhovnog štiva s istinitom pažnjom i pobožnošću, da us pomoć Duha Svetoga pročitano štivo dobro razumijemo i čvrsto otuđa bogati plod.«

U Americi je utemeljen novi benediktinski samostan smještove baze. Ova prva zajednica se vrste ima samo četiri člana: po jednog patra i brata-ladja bijele i crne rase.

U Danskoj su se nastanili trapisti iz Njemačke. Ovo je prvi samostan nekog kontinentalnog reda u Danskoj.

U Nizavregu (Holandija) održan je kongres katoličkih liječnika s glavnom temom »Ljudska osoba i medicina«, o kojoj će na jesen raspravljati i međunarodni kongres katoličkih liječnika u Rimu.

U Salzburgu je sredinom svibnja održan međunarodni religiozno-pedagoški kongres, na kojem su bili zastupnici i katehete iz Amerike.

Za svetu godinu 1950. prijavljeno je 70 vjetro hodočašća. — Engleski avionski sobračaj predviđa dva milijuna mjesta u avionima za prevoz hodočasnika u Italiju. Jedno putovanje London-Rim i natrag stoji 58 funte sterlinga.

Katedrala u Châlons-sur-Marne (Saon sir Maru) (Francuska) slavila je 23. svibnja osmatogodnjačnu posvećenja, koju je 1147. godine obavio papa Eugenio IV. Na redovanom sastanku biskupskih konferencija u Washingtonu katolički biskupi su prvenstveno raspravljali o stanju vjerskog života njihovih vjernika. Ustanovljeno je, da javni život postaje sve više pogankati, sve manje se osjeća uticaj kršćanskog duha, naročito u državnom školstvu, koje postaje sve više arireligijozno. Nedostatak vjerskog kršćanskog duha se u punoj mjeri osjeća i u privredci, koja je najviše zadojena duhovnom kapitalizma. Biskupi preporučuju katolicima proučavanje papinskih socijalnih enciklika i usklađenje gospodarske djelatnosti katolička duhu i načelima njih enciklika.

Bez svriška

Prisistiti čuo se u crkvi, gdje nad oltarom bđje Božje Srca. Ono nas je promatralo sakrivno u pokaznici među pričestnim gladiolama. Svjedoče oko bijele Hostije u stavu — poput vojnika na obranu svetoga.

Volim ovako ukrasiti oltar. Ona mi dode misao na red i skladnost, na jednostavnost i otmosen — na nešto — što je oznaka čuvara Božjega Srca.

Volim i onaj ukras — horizijale u obliku vijenca. Uglavadi ih prvi puta — privučuje su me posve oltaru.